

A 21.76

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μέ επτά νέα βιβλία μπήκε στο 1975 ο Γιάννης Ρίτσος, ~~όλα των εκδόσεων "Ακρόαση"~~

Τα "Καπνισμένο τσουκάλι", η "Πέτρινος Άρβος" (Μακρονησιώτικα), "Οτοίχος μέσα στον καθαρέφτη", "Χάρτινα", "Ύμνος και θρήνος για την Κύπρο", "Κωδωνοστάσιο", και "Μελετήματα". Τα δύο πρώτα είναι επανεκδόσεις ποιημάτων της έξορίας, του 1948-49. Το "Ύμνος και θρήνος για την Κύπρο", αποτελείται από πέντε ποιήματα, ~~χρονολογημένα~~ τυπωμένα με το χειρόγραφο του ποιητή, αφιερωμένα στην τραγωδία της Κύπρου. Τα "Μελετήματα" είναι μελέτες του ποιητή για το ποιητικό έργο των Μαγιακόβσκη, Χικμέτ, "Ερενμπουργκ", "Ελνάρ και είσαγωγή ~~πρώτα~~ στα ποιήματα του έργου "Μαρτυρίες" και "Θυρωρεΐο". ~~Από την~~ ~~είσαγωγή~~ ~~στις~~ "Μαρτυρίες" δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα: από την αρχή και ένα από το τέλος ....

"Νομίζω πως δεν είναι δουλειά του ποιητή να μιλήσει για την ποίηση, αλλά με την ποίηση, παρ'ότι αυτός θα ήτανό πιο ένδοξο κι'ό πιο υπεύθυνος να μας σώσει το μίτο της 'Αριάδνης που θα μας έμπαζε στο βαθύ μυστικό της λειτουργίας της ποίησης. 'Υπεύθυνος ναί, αλλά με το δικό του τρόπο και τη δική του γλώσσα-κι'ή γλώσσα της ποίησης είναι συνθετική, ενώ της κριτικής αναλυτικής, δηλαδή έντελως διαφορετική από τη γλώσσα της ποίησης. Όταν λοιπόν ζητάμε από τον ποιητή να μας μιλήσει για το έργο του, και όχι απλώς με το έργο του, είναι περίπου σαν να του ζητάμε ν'αλλάξει ιδιότητα." Αλλωστε, τόχω συχνά επαναλάβει: "Η ποίηση, στο βαθμό ακριβώς που είναι ποίηση μας λέει πάντα πολύ περισσότερα και πολύ καλύτερα από όσα έμεϊς μπορούμε να πούμε για αυτήν".

.....

"Ίσως η τελική γεύση των "Μαρτυριών" να είναι η σιωπηλή ευγνωμοσύνη ~~προς~~ προς την ανθρώπινη ζωή, πράξη, σκέψη και τέχνη, παρ'όλες τις δοκιμασίες και το θάνατο-Ίσως μάλιστα κι'έξαιτίας τους. Κι'Ίσως κι'αυτό να είναι μια καινούρια ~~παραγωγική~~ ~~αντιστροφή~~ ~~ή~~ ~~μεταμόρφωση~~ των πραγμάτων (θάθελα να πω: μετάθεση ή και παραμόρφωση) όπως γίνεται πάντα, σε κάθε αποκάλυψη, σε κάθε δηλαδή δημιουργία, που παρ'όλη της τη δοξαστική κάποτε ευφορία και τη στιγμιαία μαγική ευφροσύνη της (σαν άμεση αίσθηση αιωνιότητας και κοσμικής συνευθύνης) δεν αποσκεπάζει ένα κάποιο συναίσθημα ματαιότητας και ματαιοπονίας, όσο κι'αν θέλει (και δεν τό θέλει) να το εξουδετερώσει ή τουλάχιστο να το αντιστρέψει, μεταβάλλοντας τις άρνητικές του ιδιότητες σε θετικές, μεταβάλλοντας την πιο άδολτη άρνηση σε μια καθολική, άπροσδιορίστη κατάφαση. Κι'αυτό, θαρρῶ, πως, πέρα από κάθε διάθεση και μορφασμό σαρκασμού και

αὐτοσαρκασμοῦ, μαρτυροῦν οἱ "Μαρτυρίες". Καί, πιθανόν, τελικά, σέ κάθε χωρο καί χρο-
νο, αὐτό νά μαρτυρεῖ καθένας πού αἰσθάνεται καί λειτουργεῖ τήν ποίηση. "

- "Ἄς μᾶς ἐπιτρέψει ὁ ποιητής (παρόλο πού κι' ἐμεῖς συμφωνοῦμε πώς ἡ ἀληθι-
νή ποίηση λέει πολύ περισσότερα ἀπ' ὅσα μποροῦμε ἐμεῖς νά ποῦμε γι' αὐτήν) ^{νά ποῦμε} πώς ἡ
ποίηση τοῦ Ρίτσου ^{καί, τρέφεται} πηγάζει ἀπ' αὐτή ἀκριβῶς τήν ὑπέροχη φιλοσοφία: ~~καί καί καί καί καί~~
Τήν εὐγνωμοσύνη γιά τήν ἀνθρώπινη ζωή, πράξη, σκέψη καί τέχνη...